

Oh Be

– AliKemal · 27 Eylül 2015

Büyük Şehir Belediyelerinin en önemli kazıklarından birisidir "Halk Otobüsleri"... Kamu Hizmeti alamayız, zira daha çok minibüschülük zihniyetinin hakim olduğu bir uygulamadır. İnsanlara kucak kucağa yolculuk yaptırılır ve tabii ki, sapıkların hiç birisinin kucağı boş kalmaz. Bir de, "ördek avı" diye bir adı vardır bu zihniyetin. "Yollarda yolcu kalmasın, arkalara doğru ilerleyin beyler!" çığırkanlığında fetbaz bir şoför, durak olmayan yerlerden de müşteri (pardon, ördek) toplayarak bir durup bir kalkar...

Öykümüz de işte bu dur kalklardan birinde başladı.

Mavi beyaz halk otobüsümüz caddenin en sağındaki şeridinde şehir içi hız limitlerini aşmadan ağır ağır ilerliyordu; dersiniz ki, acaba otobüse değil de kağnyaya mı bindik? Öyle yani...

Caddeye çıkılan sokaklardan birinden el sallaya sallaya koşturan vatandaş gören şoför bastı frene!

Tabii ki, kucaklaşan kucaklaşana! Benim nasibime de arkamdan kucaklandığım bir babayiğit kucağı düşmez mi! Neyse, daha fazlasını kurcalamayalım!

Koşup gelen vatandaş kapı boşluğunda istifli bedenlerin arasına sızmayı başarınca otobüs yeniden hareket etti. Gelin görün ki, daha bir dakika geçmemişken, son anda bindirilen bu vatandaşın kafasına da koca bir kadın çantası indirildi. Çantayı adamın kafasına indiren kadın, altmışlarını yaşayan, dirheme vursan kırk kilo çekmez, kibrit çöpü gibi biriydi. Pantolonun paçaları içlerinde bacak yokmuşçasına foldur foldur sallanıyordu. Sırtındaki erkek gömleğini andıran sol ilikli gömleğinin önünde memeyi andırır bir şişkinlik de göremezdiniz; sanki meme kanseri olmuş da aldırılmıştı onları... Kadının yüz yirmi beş desibellik sesi, stereo hoparlörlerde patlayan gitar, org, bas, davul karışımı bir orkestra gürültüsü gibi otobüsü zangırdattı.

"Ellerine hakim ol, hayvan herif!"

Herkes, o sesin bu vücuttan çıkıp çıkmadığını merak ederek kadına bakmaya başladı.

İtham edilen son yolcu korktu, mosmor kesildi. Kem küm ederek, ben bir şey yapmadım türünden bir şeyler söylemeye çalışıyordu, ama dinleyen kim?

Kadın, şoföre dönüp, onu da azarlamaya başladı. "Bu sapık herif popomu çimdirdi! Niye alıyorsun bu sapık herifleri otobüse, kardeşim!"

Şoför, dedim ya, fetbazın birisi, "hangi popoyu? Senin arkanda popo mu var?" deyiverdi.

Bu espri ben dahil, olayı izleyen herkesin pek hoşuna gitti. Otobüsü bir kıkırdama sesi sardı.

Kadının kırışmış amerikanbezi suratından alevler sıçramaya başladı. "Ne demek arkanda popon mu var demek! Elbette var! Beğenemedin mi?"

"Beğenemedim!"

"Terbiyesiz!"

"Terbiyesiz babandır!"

Kadın taciz edilmekten çok şoförün bu tavrına öfkelenerek, koca çantayı bu kez de onun kafasına doğru savurdu, ama şoför anasının gözü dedik ya, kafayı kolayca kurtarıp, otobüse bir kazık firen daha çekti. Otobüs olduğu yere çakılıp kalırken arkamdaki babayiğit de beni bir kez daha kucağına almaz mı? Bu

seferki bir hayli sert olunca, "ohha!" deyiverdim.

Adamcağız, "pardon!" diyerek toparlanmaya çalışırken,

"Pardon çikalı beri, aylar otobüslere doluştu!" diyerek kızmayı sürdürdüm.

Adam, bir ya sabır çekip, "orucum kardeş, bozdurma bana orucu şimdi!" diyerek benden uzaklaşmaya çalıştı. Kendi arkasındaki yaşlı adama, "amca, geç benim yerime! Yer değişelim," diye ricada bulununca, yaşlı adamdan red cevabı aldı.

"O ipne bana da bulaşır sonra, kusura bakma evlat!"

İbne dediği bendeniz oluyorum! Okuldayken İsmail Hakkı olan adımı evraklara 'İ.Hakkı' şeklinde kaydettikleri için arkadaşlarımla bu kaydı "İbne Hakkı" diye yorumlayarak beni kızdırmaya çalışmalarından bu yana geçen yirmi senede ilk kez biri bana 'ibne' demişti. İhtiyarın ithamını duymazlıktan gelerek, önümde dikilen genç kızın omzuna dokunup, "bacım, mümkünse yer değişelim seninle!" dedim.

Genç kız merak ederek, "Neden?" diye sorunca,

Saf saf, "bu herif otobüsün her ani freninde beni kucağına alıyor," dedim.

Bu sözünden sonra kız yer değişmeyi kabul eder mi?

"Senin popon benimkinden daha mı kıymetli?" diyerek beni reddetti.

Kaderime razı olarak, babayığidin önündeki yerimde mecburen dikildim, kaldım; fakat arkamı azami titizlikle kollamayı da planlamayı ihmal etmedim.

O arada fetbaz şoförümüz de, el frenini çektikten sonra, adeta, 'süperman'laşarak kadına doğru bir uçuş, fakat, kadına erişmeden aradaki insan duvarında asılı kaldı.

Kadın onun kafasını hemen burnunun ucunda görünce ikinci hamlesini gerçekleştirerek çantayı bu defa tam yerine isabet ettirdi. Bir yandan da, "hadi gel aşağılık herif! Gel de göreyim seni!" diye bağırarak cazgırlığa devam ediyordu.

Zavallı şoför et duvarının arasına inemiyordu bir türlü, öyle havada asılı bir iki yumruk salladı kadına, ama havayı dövebildi sadece.

Kadın, kadın değil tüy siklet boks şampiyonu sanki, öyle bir direkt çıktı ki şoförün burnuna, kanamaya başlayan burun omuzlarında askıda kaldığı adamların üstüne başına kan sıçratmaya başladı. Sanki onu omuzlarına alan altındaki adamların gibi, "indirin ulan beni aşağıya!" diye bağırmağa başladı.

Adamlar ne yapsınlar, şoförü elden ele dolaştırarak inebileceği bir boşluk bulma gayretine giriştiler.

Tüysiklet kadın boksör bu dengesiz halden yararlanarak şoförün iki gözüne iki yumruk daha geçirdi.

Sanırdınız ki, adamın gözlerini elindeki bir fırçayla mora boyadı; anında kan oturdu adamın gözlerine!

Şoför, tepelerden bir süre dolaştırıldıktan sonra şoför mahalline kadar götürülüp koltuğuna. Bu kez taktik değiştirerek otobüsü hızla hareket ettirip sürmeye başladı.

"Hop! İnecek var hemşerim!" bağırışları arasında otobüs durakları geçiliyor, inmek isteyenlerin inmesine izin verilmiyordu.

"Dursan ya, len, şoför!"

"Duramam hemşerim! Bu karıdan davacıyım!"

"Bize ne davacıysan be! Bizi indirdikten sonra ne pok yiyeceksen ye!"

"Olmaz hemşerim! Siz de şahitlik yapacaksınız!"

"Hayda... Ayıkla pirincin taşını!"

Çarşı karakolunun önünde gene kazık bir firen! Bu defa da arkayı kollama derdiyle kendimi boş bıraktığımdan, üstüme hamle eden oruçlu babayiğitle birlikte önümdeki genç kızın üstüne çullandık! Allahtan ben kızın hafif arka güzergahında kalıp, ön güzergahına babayiğit denk geldiğinden kızın cevabi tokadına o maruz kaldı. Ama ne tokat! Tokadın çıkarttığı "şırak!" sesi o gürültü patırtı içinde bile ortalığı inletti. Tam babayiğidin yediği tokadın keyfini sürmeye başlamıştım ki, kız kıvrak bir grekoromen güreş oyunuyla önümdeyken arkama dolanıverdi. Tam iki puanı alacaktı ki, elini pantolonumun cebine daldırarak hile yaptı. Pantolon cebine el daldırmak bu kadar mı çaktırmadan yapılır yarabbi! Samimiyetle söylüyorum elin _ya da, el parmaklarının_ cebime girip çıktığını hissetmedim bile! Cepten para çekirme konusundaki tecrübemden dolayı kargaşa başladığı andan itibaren gözlerim (bilinçli olarak değil) iç güdüsel olarak sürekli paralarımın bulunduğu pantolon cebimin üstünde takılı olduğundan, kızın elinin o iki saniyelik anda cebimden paraları çekip avucunun içinde kamufle edişini gördüm. Hemen yapıştım bileğine! Bükerek hem kızı, hem kolunu önüme alıp sıkı sıkı sarıldım.

"Cebimden paralarımı çekiyordu bu kız! Yakaladım! Gördün değil mi kardeş?" diyerek oruçlu babayiğidi şahit tutmaya çalıştım ama, o bir şey görmediğini söyleyerek şahitliği ret etti. "Ulan, yalan söyleme! Orucun bozulur bak!" diyerek gördüğünü itiraf ettirmeye çalıştım. Bir taraftan da kız elimden kurtulmaya çalıştıkça kolunu daha çok bükerek canını acıtıyordum ki,

"Yavaş ulan! Kolumu kıracaksın pezevenk! Bırak kolumu," diye küfürler savurmaktaydı.

Oruçlu babayiğit bir kez daha, ben bir şey görmedim, diye ısrar edince, "yemin et ulan!" diye çıktım.

"Yalan yere yemin etme, oruçlu ağzınla çarpılırsın, ona göre!"

"Valla billa bişi görmedim ben!"

"Yuh! Yalancı! Allah baba seni bi taş etsin de gör gününü!" Bizi seyretmekte olan bir kaç kişiye yöneldim hemen. "Siz gördünüz b u kızı paralarımı yürütürken yakaladığımı, değil mi kardeşler?"

Bunu sorduğum herkes anında sırtını dönmeye başladı.

Bari ben de paralarımı geri alayım, diye düşünerek kızın avucunu açmak istedim.

Kız açmamak için direnirken, "bırak ulan paralarımı! İmdat! Yardım edin bana abiler, ablalar, bu herif gasp yapıp paralarımı alıyor!" diye bağırmağa başlamasın mı?

Aman Allah'ım! Hem de gasp etmekle suçluyor beni! En az on beş sene hapis demek bu!

"Ne gaspı lan! Cebimden çektiğin paralarımı geri alıyorum ben!"

"Nerden senin oluyormuş, benim paralarım onlar!"

"Bıraksana kardeşim! Kızcağzın paralarını almaya utanmıyor musun?"

Oruçlu babayiğit beni tutup bir çekti, kız anında boşa çıktı.

Kızın hemen avucundaki paraları sayması gözümünden kaçmadı. Tabii, paralar benim dediğine göre kaç lira olduğunu da bilmesi gerekiyordu.

Paramın hepsi dört yüz yirmi liraydı, onunla dalga geçerek, ona, "saymaya uğraşma boşuna! Ben deyivereyim, hepsi dört yüz yirmi lira!" diye seslendim.

"Attın ama, tutturamadın! Burada üç yüz lira var! Gördün mü, kaç lira olduğunu bile bilmiyorsun daha; bir de benim diyorsun," diyerek sallaya sallaya etraftakilere üç tane yüz liralığı göstermeye başladı.. Bir taraftan da, "gördünüz mü, abiler, ablalar, gaspçıyı!" diyerek şahit toplamaya çalışıyordu. O arada yüz

yirmi lirayı nasıl yok ettiyse helal olsun

Bana şahitlik yapmamak için kışlarını dönenlerin hepsi, başladılar, "gördük, evet," demeye.

Kendi kendime, "poku yedin oğlum İ.Hakkı!" diye söylenmeye başladım.

Karakolun içinden çıkıp gelen bir düzine polis refakatinde tek sıra karakola sokulmaya başladık.

Baş komiser kalabalığı karşısında görünce şoföre, "niye getirdin bunları?" diye sordu.

Şoför, "bu karı beni vazife başındayken dövdü komiserim! Görüyorsunuz halimi! Davacıyım ondan!

Bunlar da şahidim," diyerek tüy sıkletten davacı olunca,

Tüysıklet de ondan ve çimdik attığını isnat ettiği adamdan davacı olduğunu söyledi. " Ben de bu

ikisinden davacıyım baş komiserim! Bu adam popoma çimdik attı. Bu şoföre dedim li, bu adam popoma

çimdik attı, dedim. Bu şoför de dediki, sen de çimdiklenecek popo mu var da atsın sana çimdik, dedi."

Baş komisere poposunu uzatıp, " siz söyleyin baş komiserim, bu popo değil de, ne?"

Baş komiser kadının haline gülmek için, ciddiyetini muhafaza etmeye çalışarak, koridorda ayakta

dikilen yolcuları sorgulamaya başladı. Meğer o kısa yolculukta insanlar bir birleriyle savaş yapmışlarda

haberimiz olmamış.

Baş komiser kime sorsa, biri diğerini göstererek,

"Bu bana pandik attı! Davacıyım!"

"Bu beni mıncıkladı! Davacıyım!"

"Bu beni öptü! Davacıyım!"

diyordu.

Yanı başımdaki yankesici kız, "ben de senden davacı olayım mı, he?" diye fısıldayınca, ona yalvararak, dil dökmeye başladım:

"Aman bacım, gözünü seveyim, paralar ananın ak sütü gibi helal olsun! Davacı olmayalım birbirimizden!"

Kız merhametli kızmış. "Tamam bu defalık affediyorum seni!" diyerek beni on beş sen e mahpusluktan

kurtardı.

Oh be!